

Revsingar fyri brotsverk fyrr og nú

III. PARTUR

So seint sum í hesi öld hava viðurskiftini í fleiri fongslum verið vánalig. Nakað verður skrivað í 1910 um skilið á revsingarstovnunum í Horsens og Vridløselille, sum stóðu ovurfyllt av fangum.

Í staðin fyri at vera varðhaldsstøð aðrenn málið kom fyri, vóru fongslini í endanum av seinastu öld í vaksandi mongd vorðnir til revsustovnar. Innisitingin og viðurskiftini hjá fangunum var ein ræðulig roynd. Men meginparturin av fólkinum hildu leingi, at hetta mátti ivaleyst vera hin besti mátin at fáa tey innistongdu til at halda seg frá at fremja lógarbrot, og eisini til at ræða hann ella hana ið hevði sitið í fongsl frá at fremja fleiri brotsverk. Hildið var, at fangin tá ið hann var útaftursloppin ikki tordi at vera einaferð enn settur inn og sostatt ikki framtíð fleiri brotsverk. Men einki var gjørt

fyri at fáa lógbrotarar til rættligar samfelagsborgarar. Á hesum øki undir menningini hjá fongslslidnum, vóru fongslini mett sum neyðug. Um onkur talaði imóti teirri viðferð, ið fangan mátti liða undir, var bert svara at tað vóru fangarnir sjálvir úti um.

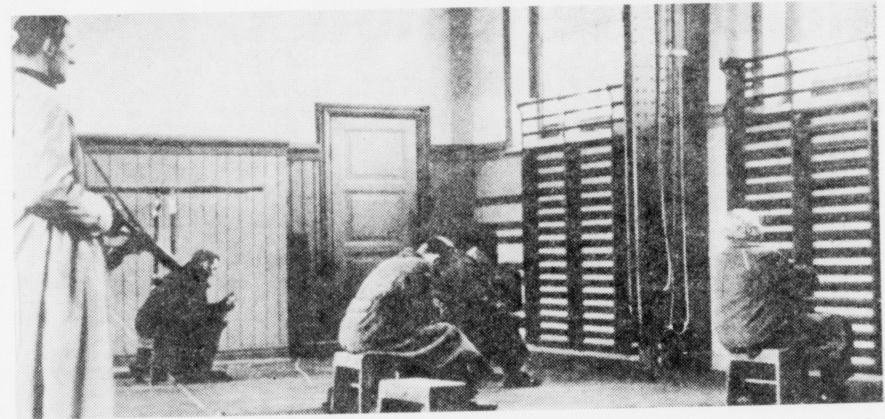
Menn hildu, at fongsl var betri egna enn deyða- og kropslig revsing.

Nei, henda uppfatan, at fongslid sum revsingartól vóru ment at fáa fólk frá at fremja brotsverk virkaði ikki í praksis. Talið á brotsverkem vaks alsamt. Tey revsaðu vórðu ikki betri av at vera tveitt í fongsl. Sum oftast ávirkaði hetta negativt. Hetta var spottandi, tí samfelagið hevði havt lógbrotarar sum ein skaða, men viðurskiftini í fongslunum vóru bert til skaða. So kom lógbrotarar aftur út úr fongslinum og helt síðani áfram við brotsverki sínum.

(Framhald)

Danskur sjónleikari mistonktur fyri landasvik undir seinna heimsbardaga.

Henda myndin var tikin fáar dagar eftir at seinna heimsbardagin var lokin og sýnir okkum nakrar persónar undir varðhaldi, mistonktir fyri landasvik. Ein serlig lóg gav donsku myndugleikunum rætt at døma til deyða fyri álvarslig brotsverk og landasvik.

Tigandi veingirnir

eftir W. E. JOHNS

III. PARTUR

»Kanska er leiðin ikki so long, sum kortstrikan visir, tá samanum kemur,« svaraði Vane uggandi. »Tess styttri strekkið er, sum dúgvan skal flúgva, betri er hjá okkum so vit kunnu næstan rokna við, at okkara maður býr í Essex. Tá vit hugsa um tíðina av degnum, tá tann fyrsta dúgvan var sædd fram við strondini, so kunnu vit rokna út, at hon var slept í lýsingini, aðrenn fólk var uppi.

Um vit nú hugsa um vindmegina í morgun og flogferðina, sum ein dúgva hevur, tá hon beint er farin á flog, so kunnu vit lættliga rokna út á leið, hvadani dúgvan er farin á flog.

Vane setti seg við skrivarabórðið og tók blokkin fram. »Ring til loftferðslumálaráðið og bið um veðurtíðindini klokkan seks í morgun,« segði hann.

Hetta gjørdi eg so. Eingin vindur var, og eg segði honum frá tí.

»Ongantið betur, so er tað enn leittari at rokna,« helt Vane fyri. Hann hevði almikið um at vera eina løtu. Síðani reisti hann seg opteknaði ein sirkul við radius, sum var eini sjei — átta km á kortið. »Hetta er økið, har myndugleikarnir fyri leiting eru góðir, so vit mugu ásanna, at málið er væl nærri nú enn áður.«

»Ókið liggur langt frá býunum,« helt eg fyri, ivandi. »Einki er betri enn tað, tí so er tað nógv leittari at leita. Tað hevði eisini verið bytt at havt loyniligar dúgvur mitt í einum ella øðrum býi, har onkur lættliga kundi ansa eftir tí og soleiðis spilt spelið.«

»Frálíkt,« segði eg, »vit gera framstig. Hvat verður so?«

»Eg kundi væl hugsað mær at hugt at hesum pettinum úr erva,« segði Vane.

»Man tað bera til?«

»Tað skuldi ligið væl fyri,« svaraði eg. »Nú skal eg fara at

ringja til loftferðslumálaráðið og biðja um eitt flogfar. Nær skulu vit fara? Beinanvegin kanska?«

Vane hugsaði seg væl um. »Nei,« segði hann at enda, »íkkí fyrr enn í lýsingini í morgin.«

Eg hugdi forvitin at honum. »Vóna tygum so at siggja fuglin?«

Hann flenti eitt sindur. »Íkkí man tað fara at vera, men vit kunnu læra meira um økið við at kanna tað. Annað er ikki at gera í lotuni, so nú lati eg tygum hava við flogfarið at gera. Sig mær frá, hvar og nær vit skulu vera á flogvøllinum.«

Eg sá einki, meðan vit flugu í ein heilan tíma. Alt var sum allar aðrar staðni at siggja. Um so var at Vane, sá nakað óvanligt, so segði hann í hvussu er einki um tað. Hann sat undir liðini á flogskiparanum og segði honum, hvar hann vildi hava hann at flúgva.

Hetta dámdi einki flogmann

inum, tað helt eg meg siggja á honum, men hann segði einki. Hann mundi fara at siga okkurt, tá hann kom aftur á vøllin. Eg búði nær við flogvøllin, so vit fóru inn á gólvið at fáa okkum ein bita at eta.

Eg vildi einki spyrja, meðan vit ótu, men so mátti eg kortini siga okkurt: »Nú, hvat sœu tygum so?«

Vane hugdi at mær við brosi í andlitinum.

»Hava tygum hug at koma við í kvöld til eitt litið ævin-týr?« spurdi hann. »Eg má ávara tygum um, at tað mugu luga verður eitt sindur vandamikið,« legði hann afturat.

»Tað váði eg fegin,« svaraði eg aftur, »men sig mær bert eitt. Hvi fóru vit í lýsingini at kanna lendið? Vónaðu tygum at siggja meira tá enn um dagin?«

»Sjálvandi,« svaraði hann kvikliga, men kom ikki við nakrari frágreiðing.

Eg hugdi eitt sindur firtin at honum.

»Vita tygum nakað um, hvussu hesar dúgvurnar koma inn í landið?«

»Jú, og kanska kann eg eisini vísa tygum tað í kvöld,« Vane, um vit kunnu fanga henda dúgvumannin, so fer at liggja fyri at halda fram við at senda dúgvur av stað, men bert við villandi tíðindum, sum vit sjálvir seta saman, tí tað er ikki vist at týskararnir ansa eftir, at tað ikki eru óeirra egnu, sum senda tey. »Sama havi eg hugsa. Tað

hevði verið stuttligt, men lat okkum fyrst fanga mannin, og vit kunnu tað sama byrja beinanvegin at fyrireika okkum til álopið. Vit mugu hava eini seks góðar menn við okkum.

Um alt fer at ganga, sum eg rokni við, so fáa vit brúk fyri teimum.«

»Hvat? Seks mans, hvi so nógvur?«

»Jú, tí tað er ikki ómøguligt, at vit hitta fleiri njósnarar á sama staði, sum vit so mugu taka okkum av.«

»Hvi halda tygum tað?«

»Um mín ætlan er bein, so kunnu teir menn, sum koma higar við dúgvunum, ikki fara heimaftur. Vit kunnu tí rokna við at hitta teir á staðnum, um teir ikki eru úti og njósnast. Kom eftir mær kl. 9. Eg haldi, at tað er nógv tíðliga. Tað er bert okkurt um ein tími at koyra.«

(Framhald)

FØROYA

BANKI

banki FØROYA